

opførte, og at ingen Udgift udenfor Finantsloven har fundet Sted." Jeg vil tillade mig ganske simpelt at henstille, om det er grundlovmæssig rigtig, at Ministeren giver Penge ud i et Finantsaar, naar Finantsloven ikke hjemler en saadan Udgift. Forresten har jeg, som sagt, rent tabt Lusten til at besjæftige mig med dette Spørgsmaal, efterat denne ærede Forsamling saaledes atter er vegen tilbage for saadanne Bevillinger, som gives andetsteds fra, og ikke har villet paatage sig at negte Tilladelse til, at de udredes i det vedkommende Finantsaar. For Dvrigt forekommer det mig, at man i en vis Henseende kan give Høiesterets Dom Ret, forsaavidt man kender den. Den er jo overordentlig lidt oplyst, vi have jo her fra Finantsudvalget Intet faaet at vide om den; der er f. Ex. ikke til Veiledning for os berørt Noget om den Procedure, der er ført, og navnlig ikke om de Paastande, der fra Generalstiftalens Side ere gjorte. Dette have vi ikke set Noget om, og det er dog muligt, at vi, hvis vi havde haft det, dert vilde have haft nogen Veiledning til at bedømme Spørgsmaalet. Men det have vi ikke nu; vi vide Intet derom, fraet nogle faa Vinter, nogle Dplysninger til Finantsministeren, der ikke synes mig at være meget oplysende. Jeg kunde have vist denne Sag ganske anderledes belyst, navnlig fra Finantsudvalgets Side, der jo dog maa være en saadan Korporation, at det kunde have stor Interesse at se de Meninger, som dert havde gjort sig gjældende, støttede til saadanne yderligere Dplysninger. Men jeg vil kun sige dette, at, saavidt jeg kan huske — jeg er nemlig aldeles ikke forberedt paa, at denne Sag skulde passere her idag, og derfor kan jeg ikke have ved Haanden det, jeg maatte have i den Henseende, og man maa derfor undskyldte, hvis jeg skulde huske feil — er det erkjendt, at Finantsloven og Lønningslove staa i det Forhold til hinanden, at Finantsloven ikke kan tilintetgjøre en Lønningslovs Bestemmelser mere end for det Aar, for hvilket Finantsloven gjælder. Naar altsaa en Finantslov i et vist Aar ikke indrømmer Midler til at tilfredsstille en Lønningslovs Krav, kan

dette Krav efter min Mening ikke fyldestgjøres i dette Finantsaar.

Derimod er det aabenbart, at der ikke behøver at gives nogen ny Lønningslov for det næste Finantsaar, men der kan i Henhold til den samme Lov atter fra Ministerens Side gjøres Krav til dens Fyldestgjørelse gennem næste Aars Finantslov. Dette Forhold imellem disse to Love synes mig ganske simpelt og klart; navnlig naar man holder sig skarpt for Die, hvad der er udtalt i den Grundlovsparagraf, jeg tillob mig at oplæse, synes det mig ikke, at der kan opstaa nogen Vanskelighed. Men, som sagt, jeg interesserer mig ikke videre for Sagen nu, eftersom Thingets Flertal jo har ladet sig bevæge til at følge den — om jeg maa sige — Ordre, som er kommen andetsteds fra; jeg mener naturligvis dette Paalæg, som Ministeren tror at have til at udbetale Alt, hvad der fordres af en Bevilling fra Høiesteret, uden at han kan faa Bevillingsmyndigheden, som ligger hos Lovgivningsmagten, med sig. Det er dertil, jeg sigtede ved det brugte Udtryk.

J. N. Hansen: Jeg ser denne Sag noget forskjelligt fra de to ærede foregaaende Talere med Hensyn til Betydningen af det Forslag, der ligger for. Det er jo klart, at der kan komme Kollisioner tilstede mellem de tre grundlovmæssige Statsmagter, som vi have, den dømmende, den udøvende og den lovgivende. At det paa alle Sider er det Udfølgeligste at undgaa sige Konflikter, ere vel Alle enige om, men de kunne komme, og man maa ingenlunde tænke sig, at det er umuligt, at de ville komme. Og i saa Fald er Spørgsmaalet, hvorledes disse Konflikter skulle løses, og da er det af stor Vigtighed at vide, hvor vidt disse enkelte Statsmagter staa paa deres eget Omraade fuldt berettigede, idet man ikke vil gjøre Overgreb paa de andre Statsmagters Omraade, men vil fuldt hævde sit eget. Her ligger nu en Sag for, som kunde give Anledning til alvorlig Konflikt mellem den lovgivende og bevillende Magt paa den ene Side og den dømmende Magt paa den anden Side. Den dømmende Magt har jo været